

IVN Gulp & Geul bezoekt de Voerstreek (zondag 28 oktober 2007).

De klok was deze laatste zondag in oktober een uurtje terug in de tijd gegleden. Bijna 20 duiven staan ons uit te wuiven. Het was dus best laat als we na de klokslag voor half 10 met 4 auto's richting Veurs rijden. Dankzij rioleringswerkzaamheden wordt het een alternatieve route met enkele hindernissen voordat we kunnen parkeren. Grote borden van de Vlaamse overheid geven aan dat de werken in de periode 2005-2006 gerealiseerd zullen zijn. Of de borden waren onjuist beschilderd of wij hanteren een andere kalender. We verwachten dat een mogelijke afronding misschien al in 2008 zou kunnen plaatsvinden maar de twijfel neemt na enkele minuten later al snel toe, zeker als we zien wat er nog dient te gebeuren.



Vanuit Veurs nemen we een licht klimmende en vooral fraaie landweg welke al meteen een van de vele wissels onderweg toont. Een zeer jonge poes zorgt meteen voor enig oponthoud maar we moeten haar achter laten. Sylvia houdt het tempo er stevig in en haar kaart blijkt onmisbaar om de juiste afslag, pad of zijweg te nemen. Diverse keren die dag zien we duidelijk de sporen van dassen en het is dan ook logisch dat dit dier het logo vormt van de "VVV" van de gemeente Voeren. In dit zeer gevarieerde en rustige gebied vindt dit mooie dier een ideaal biotoop. Toch beseffen we dat nieuwe ontwikkelingen en toenemende recreatieve druk op dit gebied een groot gevaar vormen en ook het leefgebied van dit prachtige dier kan aantasten of zelfs compleet vernietigen.



Na de stijgende landweg blijkt een pad langs de rand van een bos te zorgen voor prachtige panorama's over het Voerdal. Grijze lucht en een verzadigde atmosfeer zorgen voor een ietwat troebele kijk in en over het dal. Even later sjokken we achter tientallen hagelpatronen, een zeer gehoorzame hond en een groenige persoon met geweer. We blijven even volgen maar na een fikse klim is er contact. Volgens deze boswachter bevinden we ons op privé terrein en zijn we een pad te vroeg rechtsaf gegaan.



Na een lichte correctie van de route zijn kaart en (geplande) pad weer met elkaar in overeenstemming. Na een hele poos passeren we een soort voertuigenloods waarna we meteen rechts gaan. We dalen lichtjes en zien rechts een mooie vijver of poel met badende gasten. Een gerestaureerd bouwwerkje iets hoger trekt onze belangstelling. Slechts

enkele honderden meters verder zomaar een klein bouwwerk langs onze route. De kaart geeft aan dat het hier waarschijnlijk handelt om een bron.



De omgeving is bijzonder glooiend en links in de forse helling herkennen we duidelijk de aanwezigheid van holbewoners (dassen). Ondanks alle nachtvorst is de herfst nog niet echt kleurrijk kunnen doordringen in het bos. Het zijn vooral de randen die een grote kleurvariatie vertonen maar helaas missen we die dag de machtige gloed van de zon welke die herfststooi zo schitterend in vuur en vlam kan zetten. Zon of geen zon, we genieten!

Diverse mogelijkheden rechtsaf (omhoog) waren "interdit" en Sylvia koos voor de eerste mogelijkheid waar dit bord ontbrak. Een bijzonder steile helling (30-35 %) laat alle stemmen verstommen. Hijgende adem, stampende harten en protesterende bovenbenen krijgen boven de kans om weer tot rust te komen. Als we voor rechts kiezen ligt er een lange splijtende weg voor ons. Duidelijk zijn hier zware voertuigen druk bezig geweest en rechts zijn er grotere vlaktes ontstaan van de begroeiing met naaldbomen (spar en lariks). Gestapelde stammen begeleiden ons gedurende de lange rechte weg door dit bos.



Bij de rand van het bos mogen we dalend en flink slingerend een van die typische Voerdorpjes naderen: St. Pietersvoeren, o.a. bekend van de Commanderie en de

forellenkwekerij. Even een stukje verharde weg is ons deel en dan blijkt onze herinnering nog steeds intact: Herberg de Commanderie biedt nog steeds een forse cappuccino met een klein glaasje amandellikeur. Onze deelnemers zijn verrast over deze geste maar nog meer over de vriendelijke prijs van de consumpties. Terwijl wij vertrekken wordt de open haard net opgestart of aangestoken. Echt een aanrader voor iedereen.



Blijkbaar was de conditie van onze deelnemers redelijk want we lagen redelijk voor op het gebruikelijk tijdschema. Vandaar dat er unaniem gekozen werd om er nog een lus extra aan de route toe te voegen. Nog gauw even kijken



naar de langste spoorwegtunnel van België. Even later gaat het dus weer bijna onmerkbaar omhoog en volgen we een heel gevarieerd pad of bijna ongebruikte landweg met een mooie begroeiing. We noemen hier o.a. bosclematis, hop, rijkdragende sleedoorn, maretak, kruidvlier en zwaar donkerrood gekleurde meidoorn.

Enkele open stukken laten ons weer genieten van het fraaie landschap, we herkennen een uitgebreide wijngaard in de helling. Een viertal buizerds cirkelen al zwevend aan de bosrand en vormen het toetje voor de vogelaar in ons midden. De heuvels om ons heen zorgen voor de aanvoer van water waardoor ons laatste stukje landweg naar Veurs modderig werd. Het huis van Jetteke, de winkel voor Veurs en omstreken, ondergaat een renovatie. Het winkelgedeelte lijkt (gelukkig) niet aangetast maar dat zullen we een volgende keer beter controleren. Een stukje authenticiteit lijkt wel te zijn verloren maar het is nog te onduidelijk wat er voor in de plaats komt.



Rondom Jetteke krioelt het van geparkeerde auto's. Blijkbaar was onze gids ietwat te voorzichtig met haar parkeerplek. Een aantal mooie vakwerkhuisen begeleiden ons weer naar onze auto's. Een huis valt op door zijn bordje: te koop. Hoe kun je nu uit dit idyllische en rustieke Veurs nog weg willen.